

A TIZEDIK BÍRÓ

BRAD MELTZER

A TIZEDIK BÍRÓ

G A B O

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Brad Meltzer: The Tenth Justice
Harper, Reprint edition, 2009

Fordította: Szabados Tamás

A könyvet tervezte: Szabó Vince, *Malum Stúdió*

Copyright © Brad Meltzer, 2009
Hungarian translation © Szabados Tamás, 2012
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2012

A könyv bármely részletének közléséhez
a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó
www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Ducsay György igazgató

A Gabo Kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője
a Talentum Kft.
Cím: Törökbálint, DEPO II
Telefon: 06-23-332-105
Fax: 06-23-232-336
E-mail: talentum.nagyker@t-online.hu

ISBN 978-963-689-405-4

*Cori*nak, aki abban
a pillanatban megváltoztatta az életemet,
amint találkoztunk.

Egy olyan fővárosban, amely tele van titkos ügyekkel és résekkel, a bíróság a privát ügyeket privát ügyekként kezeli. A riporterek spekulálhatnak; de a viták részletei soha nem tárulnak fel és a szavazás csak akkor lesz nyilvános, ha már kihirdették az ítéletet.

A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG TÖRTÉNELMI TÁRSASÁGA

Öt szavazat bármire elég errefelé.

WILLIAM BRENNAN,
a Legfelsőbb Bíróság bírójája

Első fejezet

Ben Addison izzadt. Mint a disznó.

Nem kellett volna így lennie.

Az elmúlt három órában Ben kiolvasta a *Washington Post*, a *New York Times*, a *Law Week* és a *Legal Times* legfrissebb számait. Előző éjjel lefekvés előtt emlékezetébe véste az előző ülészak minden jelentősebb ügyét, amely a Legfelsőbb Bíróság elé került. Listát készített minden ítéletről, amelyet Mason Hollis bíró valaha leírt és a biztonság kedvéért újból átolvasta Hollis életrajzát. Akármilyen téma kerül elő, Ben meg volt róla győződve, hogy felkészült mindenre, amit Hollis bíró érinthet majd. A táskájában két jegyzettömb, négy toll, két ceruza, egy jogi zsebszótár, egy zseb szinonima szótár és – mivel hallotta, hogy a Legfelsőbb Bíróság tisztviselői átdolgozzák az ebédidőt – egy pulykás szendvics lapult. Kétség sem férhet hozzá, Ben Addison felkészült.

De még mindig izzadt. Mint a disznó.

Ahogy a munkaidő kezdeténél fél órával korábban a Legfelsőbb Bíróság épülete előtt állt a munkába lépésének első napján, lenyűgözték az épület csillogó fehér oszlopai.

Ez az, gondolta mély sóhajjal. Végre eljutott ide. Végigsimította nemrég nyíratott barna haját és felsietett a márványlépcsőkön. Minden lépést megszámlolt arra az esetre, ha Hollis bíró arra lenne kíváncsi, hány lépcső vezet a bejáratig. *Negyvennégy*, mondta magában és feljegyezte mentális jegyzettömbjébe.

Ben kinyitotta a nehéz bronzkaput és belépett az épületbe. A fémdetektor mellett ülő biztonsági őr megkérdezte: – Segíthetek?

– Ben Addison vagyok. Fogalmazóként dolgozom itt.

Az őr megtalálta Ben nevét a csíptetős tábláján.

– A tájékoztatás csak fél óra múlva kezdődik.

– Szeretek korán jönni – mondta Ben mosolyogva.

– Rendben. – Az őr az égnek fordította a pillantását. –

Menjen végig a folyosón és az első lehetőségnél forduljon balra. Jobbra az első ajtó.

A Legfelsőbb Bíróság régi bíráinak mellszobraitól övezve a kopár, fehér Nagy Folyosó pont olyan lenyűgöző volt, mint ahogy Ben emlékezett. Csúfondáros mosolyra húzódott az ajka, amint elhaladt a szobrok előtt.

– Üdv, Legfelsőbb Bíróság – köszönt suttogva magában. – Üdv, Ben – adta meg rá a választ.

Ben kinyitotta a nagy faajtót, és azt várta, hogy üres lesz a szoba. Ehelyett nyolc másik fogalmazót pillantott meg.

– Seggnyalók – morogta magában, miközben leült az egyetlen üresen maradt székre. Ben, amilyen észrevétlenül csak tudta, felmérte új kollégáit. A nyolcból három fogalmazót felismert. Jobbra tőle a jól öltözött, elegáns, teknőchéj keretes szemüveget viselő férfi a *Stanford Law Review* cikkszerkesztője volt. Balra tőle egy magas, fekete nő a *Harvard Law Review* korábbi főszerkesztője. Ben mindkettejükkel a Nemzeti jogi szemle konferencián találkozott a Yale-en. Amennyire vissza tudott emlékezni,

a stanfordi fickó azelőtt a *Los Angeles Times*nek tudósított, míg a harvardi nő a Sotheby'snél a régi mesterek szakértőjeként dolgozott. Angela volt a neve, Angela P. valami. Végül mellette Joel Westman foglalt helyet, akivel egy évfolyamra jártak a Yale jogi karán. Joel politikai elemzőként a jogi egyetem előtti évet a Fehér Házban töltötte beszédíróként. *Nem akármilyen életrajzok*, gondolta Ben. Igyekezett feszitelennek tűnni, mosolygott és barátságosan biccentgetett mindhárom fogalmazónak; ők visszabólintottak.

Ben idegesen topogott a bársonyszőnyegen. *Ne aggódj*, nyugtatgatta magát. *Minden jól megy. Vagy olyan okos, mint bárki más.* És olyan tájékozott? Olyan gazdag? Az nem számított. *Ne feledd, a szerencsejátékod van rajtad*, emlékeztette magát. A mostanra megkopott vörös bokszeralsót elsőéves korában vette a Columbián. Minden szemeszter első napján és minden fontos alkalommal ezt vette fel. A vizsgaidőszakban, ha három nap egymás után vizsgázott, akkor végig rajta maradt. Három évig viselte a Yale-en és minden állásinterjún. Ma érkezett el a nap, hogy a szerencsejátéka tiszteletét tegye a Legfelsőbb Bíróság megszentelt csarnokában.

Szürke ruhás, középkorú férfi lépett be egy köteg papírborítékkal a kezében. Az emelvényhez sietett és megszámolta a jelenlévőket.

– Reed Hughes vagyok – mondta, és keményen megragadta a pódium oldalát. – A fogalmazói hivatal nevében hivatalosan üdvözlöm önöket az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán. Megkockáztatom, hogy már ismerős információkkal szolgálok, de úgy gondolom, helyes, ha egy kicsit beszélek arról, hogy az elkövetkező évben mi várja itt magukat a bíróságon.

Pillanatokon belül négy fogalmazó kapta elő a tollát és jegyzetfüzetét.

Nevetséges, gondolta Ben, miközben nagy kínkeservvel előszedte a saját jegyzetfüzetét.

– Mint tudják, minden bírónak két fogalmazó áll a rendelkezésére, akik segítik az ítéletek előkészítését – magyarázta Hughes. – A ma munkába lépő kilenc fogalmazó csatlakozik kilenc kollégájához, akik már július elsején, egy hónappal ezelőtt munkába álltak. Tisztában vagyok vele, hogy mind a tizennyolcan keményen megdolgoztak azért, hogy idáig eljussanak. Csaknem egész életük során soha véget nem érő versenyt futottak a sikerért. Hadd mondjak valamit, amit remélem, komolyan vesznek. Vége a versenynek. Győztek. Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának fogalmazói.

– Vágod? – suttogta Ben Joelnek. – Fogalmazók vagyunk.

Joel jelentőségteljes pillantást vetett Benre.

– Senki sem szereti az okostojásokat, Addison.

– Maguk tizennyolcan képviselik a jogásztársadalom legjavát – folytatta Hughes. – Miután az ország legrangsabb jogi egyetemeiről a jelentkezők ezreit rostálták meg, a bíróság bírái önöket választották. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy életük mindörökre megváltozott. Toborzók ajánlanak majd munkát önöknek, fejedelmek viszik el magukat drága helyekre vacsorázni, és esetleges munkaadók tesznek majd meg mindent, ami csak hatalmukban áll, hogy magukat alkalmazzassák. Az ország legelittebb társaságának lettek a tagjai. A jelenlegi külügyminiszter legfelsőbb bírósági fogalmazó volt. A védelmi miniszter hasonlóképpen. Kilenc bíróból itt a Legfelsőbb Bíróságon három korábban legfelsőbb bírósági fogalmazó volt, ami azt jelenti, hogy valaki ebben a teremben jó eséllyel lehet bíró a Legfelsőbb Bíróságon. Ettől a pillanattól kezdve maguk a legkapósabbak a halpiacon. Maguké a főnyeremény. Ez azt jelenti, hogy hatalmuk van.

Ben hátradőlt a székében és már nem izzadt.

Hughes végigpásztázta elragadtatott hallgatóságát.

– Miért mondom maguknak mindezt? Nem azért, hogy legyen mivel lenyűgözniük a barátaikat. És határozottan nem azért, hogy a hiúságukat legyezgessem. Évről évre én foglalkozom a fogalmazókkal, úgyhogy tisztában vagyok vele, hogy egyiküknek sincsenek személyiségzavarai. Az a célom, hogy felkészítsem önöket a maguk előtt álló felelősségteljes feladatra. Fontos munka vár önökre, talán fontosabb, mint amilyen munkájuk valaha is lesz életükben. Több mint kétszáz éve a Legfelsőbb Bíróság irányítja országunkat a legsúlyosabb kérdésekben. A Kongresszus lehet, hogy megszavazza a törvényeket és az elnök aláírja őket, de a Legfelsőbb Bíróság dönti el, milyen lesz ez a törvény. És mától kezdve ez a hatalom a maguk kezében van. A bírakkal együtt maguk készítik elő az ítéleteket, amelyek életeket változtatnak meg. Folyamatosan számítanak a munkájukra, és az elméleteiket bizonyosan kijavítják. Sok esetben a bírák teljes egészében a maguk elemzéseire támaszkodnak majd. Ítéletüket a maguk kutatásaira alapozzák. Ez azt jelenti, hogy magukon múlik, hogy ők mit látnak, mit tudnak. Kilenc bíró van ezen a bíróságon. De a befolyásuk, az önök kezében lévő hatalom a tizedik bíróvá lépteti elő magukat.

Ben lassan biccentett a fejével. El volt bűvölve.

Hughes szünetet tartott, gondosan megigazította a szemüvegét.

– Nagy felelősség terheli magukat. Bölcsen kell élniük vele. Mikor ezt mondom, tudom, hogy nagyon komolyan teljesítik kötelességüket. Ha megfelelően állnak hozzá, fogalmazói programunk megváltoztathatja az életüket. Van valami kérdés?

Egyetlen kéz sem emelkedett a magasba.

– Rendben – mondta Hughes. – Akkor visszamehetnek az irodáikba. – Közben szétszította a borítékokat, magyarázott. – Vegyék el azt, amelyiken a nevük szerepel, a többit adják tovább. A borítékokban a beléptetőkártyájuk és a bírósági jelszavuk található. A kártyával a bíróság valamennyi bejáratát használhatják, míg a jelszóval a számítógépüket. Titkárunk majd megmutatja, hogyan kell bejelentkezni. Van valami kérdésük? – Megint nem emelkedett kéz a magasba. – Jól van – mondta Hughes. – Most pedig mehetnek az irodáikba. A szobájuk száma a borítékok elejére van írva. – Mikor a terem kezdett kiürülni, Hughes utánuk kiáltott: – Ha valami kérdésük lenne, hívjanak fel nyugodtan.

Ben elindult az irodája felé, ami az egyetlen volt a második emeleten. Hollis bíró korábbi fogalmazóival az előző évi interjú során találkozott. Miután végigkanyargott a Nagy Folyosón, a lift felé vette az irányt. A liftkezelő koromfeketére festett hajú, idősebb nő volt. A bíróság egyenruhája túl szűk volt terjedelmes alakjára. A lift mellett egy kis asztalnál kirakóst játszott.

– A második emeletre, legyen szíves – mondta Ben. Mikor a nő nem reagált, hozzátette: – Asszonyom, szeretnék feljutni. Lenne szíves segíteni...

– Ne lárμάzzon itt! – hadarta a nő tájszólásban anélkül, hogy felpillantott volna. – Mindjárt megyek.

Mikor végre megtalálta a kezében lévő darabka helyét, végre felpillantott Benre. – Rendben, kit keres?

– Én vagyok Hollis bíró fogalmazója. A nevem Ben Addison – mondta, és a kezét nyújtotta.

– Nem érdekel, hogy kicsoda, csak azt mondja meg, hányadik emeletre akar menni – felelte a nő és belépett a liftbe.

– A másodikra – közölte Ben szárazon.

A második emeleti folyosót végig márvány borította, vörös és arany szőnyeg, de Ben észre sem vette. Túlságosan lefoglalta, hogy a borítéokra írt számú ajtót megkeresse.

– Nagyon örülök, hogy látom, Hollis bíró – mormolta magában. – Üdvözlöm, Hollis bíró, örülök, hogy látom. Mi újság, Hollis bíró? Nagyon szép a ruhája, Hollis bíró, remekül áll. Csókdoshatnám még egy kicsit a seggét, Hollis bíró?

Végre megtalálta a 2143-as szobát.

A díszesen faragott mahagóniajtó előtt Ben a kezét a nadrágjába törölte, remélve, hogy száraz kézzel tud kezét fogni. Megfogta a rézkilincset, kinyitotta az ajtót és belépett.

– Szerintem te Ben vagy – pillantott fel a huszas évei vége felé járó nő az újságja fölül. – Sajnálom, hogy rám pazaroltad ezt a szép öltönyt. – Ő maga khakiszínű rövidnadrágot és zöld pólót viselt. Félretette az újságot és kinyújtott kézzel közelebb lépett Benhez. – Örülök, hogy találkoztunk. Lisa vagyok, egy évig a fogalmazótársad. Remélem, nem utáljuk majd egymást, mert egy csomó időt kell együtt töltenünk.

– Itt van a...

– Megmutatom az irodánkat – szakította félbe Lisa, és behúzta az egyik szobába. – Ez a fogadóterület. Nancy ma szabadnapos, de általában itt ül. Ő Hollis titkárnöje.

Lisa apró termetű, sportos lány volt, zömök, de elegáns. Pizse orrát keskeny ajka és kék szeme ellensúlyozta. Egy kisebb szobába nyitott be. – Itt az irodánk. Egész zsúfolt, mi?

– Hihetetlen – mondta Ben az ajtóban. Az iroda nem volt nagy és dekorációra se fordítottak sok gondot, de a falakat fedő díszes, sötét faborítás történelmi levegőt árasztott. Az iroda jobb oldalát beépített könyvespolcok

borították, itt helyezkedett el a fogalmazók személyes könyvtára. A perek, szerződések és jogi értesítők kötetekbe gyűjtött tömege Bent a filmekben szereplő milliomosok könyvtáaira emlékeztette.

A hátsó falon csak egy kép függött, a jelenlegi bírák fényképe. Ha egy új bírót neveznek ki a bíróságra, a hivatalos fényképész mindig ugyanúgy állítja be: öt bíró ül és négy bíró áll. A legfőbb bíró középen ül, míg mindenki más a bíróságban elfoglalt rangja szerint következik. A legrégebben kinevezett bíró ül legtávolabb balra; a legújabb jobbra a legszélén. Bár a kép csak hat hónapja készült, a bírák fekete talárja és szenttelen pillantása csaknem megkülönböztethetetlené tette a képet az elmúlt években készült többtucatnyi fotótól.

A tengerészkék és arany szőnyegen két antik íróasztal helyezkedett el egymással szemközt, két számítógép, egy sor iratszekrény egy-egy falon, egy iratmegsemmisítő, egy kopottas plüss-szófa. Mindkét íróasztal papírhegyek alatt roskadozott.

– Annyit tudok mondani, hogy az íróasztalok a korai gyarmatosítás korából származnak – magyarázta Lisa. – Valószínűleg a régen élt bíróké lehettek. De az is lehet, hogy valakinek a garázsából származó utánezatok. Mi az ördögöt értek én a régiségekhez.

Miközben a zsúfolt, ám elegáns irodában követte Lisát, Ben észrevette, hogy a nő meztláb van.

– Gyanítom, a bíró ma nem jön be? – tolt félre Ben pár papírt, és letette a táskáját az egyik íróasztalra.

– Igaz. Sajnálom, fel kellett volna hívnom téged tegnap este. A legtöbb bíró szabadságon van nyáron. Hollis csak a jövő hónapban lesz itthon, szóval olyan kényelmesen öltözöl, ahogy akarsz. – Lisa Ben íróasztalára hajolt. – Nos, mi a véleményed?

Ben körbenézett a szobán.

– A szófa kényelmesnek látszik.

– Legjobb esetben is csak átlagos. De kényelmesebb, mint a régi székek. – Nekiveselkedett az egyik fém irattartó szekrénynek és így szólt: – Egyébként ez az iroda legjobb része. Nézd meg.

Elhúzta a szekrényt a faltól és Ben megpillantotta a fekete sorkiemelővel írt tizennyolc aláírást.

– Szóval ezek Hollis korábbi fogalmazói? – kérdezte, miközben végigolvasta a szekrény felét beborító neveket.

– Nem, ők az igazi muskétások – mondta Lisa. – Persze, hogy a régi fogalmazók.

– Mi mikor írjuk alá?

– Nincs jobb alkalom a mostaninál – mondta Lisa, és hátsó zsebéből előhúzott egy fekete sorkiemelőt.

– Nem vagyunk túl mohók? – nevetett Ben.

– Hé, örülj, hogy megvártalak velem! – Lisa egy cikornyával odakanyarította nevét a szekrényre.

Ben közvetlenül alatta írta alá és visszatolta az iratszekrényt a falhoz.

– Jól sejtem, hogy júliusban kezdted? – kérdezte.

– Igen. Bárcsak többet utaztam volna!

– Én utaztam – mondta Ben. – Két napja tértem vissza Európából.

– Felvágós – mondta Lisa és lehuppant a szófára. – Szóval, meséld el a legfontosabb tudnivalókat magadról, honnan jöttél, hova jártál iskolába, mi a kedvenc időtöltésed, mik a céljaid, meg az összes zaftos részletet.

– A méreteimet is adjam meg, vagy elég lesz, hogy hányas cipőt hordok?

– A méreteket én is látom – vágott vissza Lisa. – Lábméret kicsi, kéz közepes, átlagos testalkat, nagy önbizalom.

Ben nevetett.

– És mindenki azzal riogatott, hogy a fogalmazó társam biztosan karót nyelt alak lesz – mondta, és levette a zakóját. Ben ovális arccal, a legkevésbé sem lenyűgöző állal rendelkezett, de azért átható, zöld szeme és homlokába hulló, világosbarna haja miatt csinosnak tartották. Feltúrta az ingujját és folytatta: – A Massachusetts állambeli Newtonból jöttem; a Columbiára jártam, majd a Yale jogi karára; tavaly Stanley bíró mellett voltam joggyakornok D. C. -ben; és jelenleg ügyész szeretnék lenni.

– Unalmassssss! – mondta Lisa, és eldobta magát a szófán. – Miért nem egyenesen az életrajzodat adod elő? Magadról mesélj. Mit szeretsz, mit utálsz, mik a kedvenc kajáid, szexbotrányaid, milyen a családod. Bármit.

– Mindig ilyen kotnyeles vagy? – kérdezte Ben, és letlepedett az íróasztala sarkára.

– Hé, egy szobában leszünk az elkövetkezendő tizenkét hónapban. Legjobb lesz, ha máshol kezdjük. Hajlandó vagy válaszolni, vagy nem?

– Anyám Bostonban egy számítógépes cég igazgatója. Agresszív, dörzsölt, anyatigris. Brooklynban nőtt fel. Apám liberális glosszákat ír a *Boston Globe*-ba. Mindketten a Michigan Egyetemre jártak, és szociológiaórán jöttek össze. Első beszélgetésük alkalmával összevesztek: apámnak eldurant az agya, mikor meghallotta, hogy anyám azt mondja, a jövedelemszint közvetlen kapcsolatban áll az intelligenciával.

– Helyes! Ellentmondás! – mondta Lisa, és kiegyenesedett ültében.

– Egész jól megvannak, de nem beszélhetünk politikáról a házban.

– És te politikailag hova tartozol?

– Azt hiszem, hogy valahova a mérsékelték és a liberálisok közé – mondta Ben egy képzeletbeli vonalat rajzolva a kezével. – Pártközi házasság terméke vagyok.

– Barátnő?

– Nincs, azt hiszem, apám jószerint anyámra redukálódott.

– Muris.

– A három főiskolai legjobb barátommal lakom együtt.

– Voltál már szerelmes?

– Neveztek már tolakodónak?

– Csak válaszolj a kérdésre! – sürgette Lisa.

– Csak egyszer, bár nem vagyok benne biztos, hogy szerelemnek lehet nevezni. A jogi kar elvégzése után tizenkét hónapos világ körüli útra mentem Európába és Ázsiába. Bangkok, Bali, Spanyolország és Svájc, minden, amit meg tudtam nézni.

– Felteszem, tetszett az utazás.

– Nagyon. Egyébként Spanyolországban találkoztam egy Jacqueline Ambrasio nevű asszonnyal.

– Milyen egzotikus. Helybéli?

– Nem. Marketing-tanácsadó volt Rhode Islandről. Spanyolországban kezdte az utazását, én meg az utazás végén voltam. Salamancában találkoztunk, gyönyörű hétvégi kiruccanást tettünk Mallorcára, és öt nappal a találkozásunk után már el is váltunk.

– Kérlek, ne törd össze a szívemet! – nyögte Lisa. – Hadd találgassak, elhagytad a címét, nem tudod elérni, és mind a mai napig érte ég a szíved.

– Valójában az utolsó ott töltött napomon elmondta, hogy férjes asszony és nagyon élvezte, hogy újból szingliként élhet. A férje egyébként a következő nap érkezett.

Lisa egy pillanatra elhallgatott, majd megkérdezte:

– Nem versz át a sztorival?

– Egy kicsit sem.

– Nem hordott jegygyűrűt?

– Mikor együtt voltunk, nem.

– Nos, akkor ez jó történet. De határozottan nem szerelem.

– Nem is állítottam, hogy az volt – válaszolta Ben mosolyogva. – És veled mi van? Mi a te történeted? Csak a szaftos részletek érdekelnek.

Lisa fellendítette lábát a vörös szófára.

– Los Angelesből származom, és utálom. Szerintem az a nagy nyugati klotyó. A Stanfordinra jártam, majd a Stanford jogi karára, mert imádok a családom közelében lenni.

– Unalmassss! – fuvolázta Ben.

– Nem kell a púder. Apám eredetileg L. A.-be való, anyám memphisi. Találkoztak, és esküszöm, hogy igaz, egy Elvis-hasonmásversenyen jöttek össze Las Vegasban. Mindent gyűjtenek Elvissel kapcsolatban, tányérokat, törülközőket, szalvétatartókat, még egy elvises cukorkaadagolónk is van.

– Elvis Pez feje van rajta?

– Valami holdkóros gyűjtő Alabamában pofaszakállt tett a Flinstone Frédi-s Pez cukorkaadagolóra, lereszelte az orrát és napszemüveget festett rá. A szüleim megbugygyantak és kétszáz dolcsit fizettek érte. Ne is kérdezd, tök dilisek.

– Nem is tételezem fel, hogy a második keresztneved...

– Eltaláltad. Lisa Marie Schulman.

– Ez fantasztikus! – mondta Ben lenyűgözve. – Mindig valami igazán vicces névvel akartam megdobni a kölykeimet, mint Thor vagy Ira.